

Meilės stabtelėjimai kasdienybėje

Būti tiesoje apie save?

Samprotavimai, dienoraštis, meninis

Saulė Mačiulytė

Kauno rajono Akademijos, Ugnės Karvelis gimnazija

Sausio 28 diena, pirmadienis

Pyktis, ar netapsiu rūsčioji pamotė?

Sveikas. Stereotipai teigia, jog pirmadieniai yra sunkūs, ir manau, daugelis visu šimtu procentų, pritartų. Taigi, esu viena iš jų, kad patikiu stereotipais, kurie jaukia mano mąstymą. Atsikėlimas iš lovos buvo ypatingai sudėtingas. Lėtas. Vangus. Savo viduje laikiau kažkokį pyktį, kurį užtikdama, nustebau, kad manyje jis šitoks gali būti. Pykau ant ryto, ant žadintuvo, ant laikrodžio, kuris rodė šeštą valandą, ypač pykau ant savęs, jog negaliu imti, ir priversti savęs žvaliai pradėti rytą. Na, bet aš atsikėliau. Dienos pabaigoje, nesugebėjau sau paaiškinti, kas tai per pyktis buvo. Mano rytai praeina paskubomis, tik retkarčiais save sustabdau, pagaunu savo mintis ir įžvelgiu paprastame daikte ar judesyje kažką gražaus. Šiandien supratau kokia mano mama graži. Pajutau kaip stipriai ją myliu. Nesuvokiu kaip ji viską moka, gali, įveikia visus sunkumus, ir išlieka stipri. Esu įsitikinusi, jog mama, yra mano gyvenimo paguoda. Žinau, jog tvirtai galiu jai paiimti už rankos, ir į ją atsiremti. Vertinu kiekvieną momentą, praleistą su ja. Kad ir kaip kartais būtų sunku pripažinti, jog mama teisi, aš džiaugiuos, kad ji kiekvieną dieną, mane priverčia mokintis gyventi, vertinti ir mylėti gyvenimą. Tiek, kiek įdėta, mano mamytės pastangų šiame gyvenime, neįmanoma išmatuoti, bet galime tai įvertinti. Negaliu atsidžiaugti, jog turiu ją, su visais jos įgrisusiais iki gyvo kaulo patarimais ir pamokymais, aš žengiu mažais žingsneliais į gyvenimą. Jos šypsena, visada priverčia mažai saulei mano viduje nušvisti, todėl šį rytą aš sustojau, ir pajutau, tą tvirtą meilę savo mamai.

Prieš dvejus metus, mano tėvai išsiskyrė. Tai privertė mane liūdėti ir jaustis bejėge, ne du ir ne tris mėnesius. Atrodo, tai užtruko amžinybę. Pasilikau su mama. Tėvų skyrybos. Manau, jų nesutarimai ir nemažėjantys barniai buvo vienas sunkiausių mano patyrimų per visus penkiolika metų. Jaučiausi klaikiai, nes supratau, jog tai situacija, kurios vaikas negali pakeisti, išsisukti, pabėgti. Tai tokia patirtis, kuri vertė mane mąstyti apie pasirinkimus su kuo turėčiau gyventi, o pasirinkimai man būdavo niekadose prie širdies. Tas pats suvokimas, jog nebebus visos šeimos. Kaip paaiškinti tą skausmą? Jis tiesiog atsirado, aižėjo mano širdį, varstė protą, geldavo į jausmus. Šeima, - jos tiesiog nebus, tiesiog pasidalinsime. Buvo sunku. Buvo sunku gyventi be tėčio, buvo sunku priimti pačią mintį, jog taip atsitiko. Dėl tėvų skyrybų turėjome persikelti gyventi kitur. Gyvenome prie mokyklos, būdavo patogiu nuvažiuoti į mokyklą ir iš jos grįšti, o apie tokia mintį, kaip devintoje klasėje teks keisti mokyklą, nebuvo net mažiųjų minties kibirkštelių. Su mamyte turėjome persikelti, dabar gyvenam visiškai kitame Kauno gale. Mokyklos pakeitimas, buvo viena iš priežasčių, dėl

kurios mano galva dirbo daugiau negu per matematikos pamokas. Buvo daug ašarų, galvojiimo, strategijų, buvo visko, kol nusprendėme likti toje pačioje mokykloje.

Sugrįšiu prie pykčio. Kodėl aš pykau? Ar tai, kad sunku keltis rytais? Ar dėl to, kad turėjome kraustytis? O gal didžiausias pykčio šaltinis yra mano nesugebėjimas atleisti, kad tėvai išsiskyrė? O gal dar ir dėl to, kad aš juos abu myliu, tačiau esu su mama, ir mama, jos buvimas šalia, man primena, kad kažkada juos matydavau abu su tėčiu. Baisu pykti, ypač turėti piktų minčių žmonėms, kuriuos myli. Nepamiršiu šio jausmo ir bandysiu dirbti su pykčiu, kad tik netapčiau piktoji pamotė iš pasakų.

Juokas. Kodėl gi ne?

Dievinu juoktis. Man taip patinka šypsotis, būti linksmam ir sugebėti kvatoti net iš visiškai nejuokingų dalykų (na taip dažniausiai ir būna). Labai myliu savo mokyklos ir klasės draugus, juk mokykla yra mūsų didelis gyvenimo tarpas, per kurį mes bręstame, įsimylime, mokomės, darome klaidas, ir šio laikotarpio nevalia pamiršti. Manau, visus šiek tiek erzina aplinkui esantys žmonės. Tarkim bendraklasiai. Kad ir kiek jie mane kartais sunervuoja, neišsivaizduoju pamokų, ekskursijų, kontrolinių, išdaigų be jų. Todėl, šiandien sustojau, ir prisipažinau sau, jog labai myliu savo bendraklasius.

Šokiai. Meilės ir gyvenimo mokykla.

Lankau šokius. Labai daug kartų bandžiau išsiaiškinti, ką jaučiu šokiams, ir kaip pati jaučiuosi bešokdama? Kai pradėjau lankyti šokius, supratau, jog tai mano sritis. Jaučiausi kažkur save „atskleidusi“. Žinojau, jog tai man patinka, jog tai mano hobis, kurį aš dievinu. Esmė tame, jog, jeigu myli, tai ką darai, tu tai darai kuo puikiausiai. Aš myliu šokį, myliu muziką. Šokdama, galiu kalbėtis su savimi, suprasti tai ko noriu pati. Kai šoku, tiesiog atidarau vartelius sau, galiu pabėgti. Apytiksliai, jau dešimt metų taip save išreiškiu. Šoku. Šoku su įvairiais jausmais. Tačiau, dažniausiai šokis skatina mane atsipalaiduoti, nelįsti per giliai į praeitį, nebūti pikčiurnai. Per visus

šiuos treniruočių metus, neturėju jokios traumos, tačiau viskas būna pirmą kartą. Spalio mėnesį, pasitempiau raiščius. Šiandien buvo dvi savaitės, kaip po daugiau nei dviejų mėnesių grįžau į šokius. Pačios pirmosios dienos buvo labai sunkios. Susimąščiau, gal laikas mesti šokius ir rinktis naują sporto šaką. Manau, viena vienintelė priežastis, kodėl mano mintys buvo mesti šokius, todėl, kad aš pasijaučiau prastesnė už visus mano komandoje, jaučiausi stirpiausiai atsilikusi, nieko nemokanti. Visos šios mintys man padėjo suprasti, kur gyvenime darau klaidą. Noriu būti visur pirma. Todėl, ties noru visada pirmauti ir kiekvieną dieną „rungtyniauti“ priverčia mane eiti link pasipuikavimo. Supratau, tai nėra gerai. Tai nesiderina su mano laisve šokti su meile, su atsidavimu. Stengiuosi šį jausmą užrakinti stalčiukyje. Didžiuojuosi savimi, kad nepasidaviau piktdžiugai, ir dabar berašant pagalvoju, jog myliu šokį per kurį išreiškiu save, savo esybę, savo meilę, savo gyvenimą.

Sausio 29 diena, antradienis

Truputis filosofijos.

Labas. Šiandien rytas buvo daug paprastesnis. Atsikėliau šiek tiek lengviau, buvau žvalesnė. Po vakarykščio dienos aprašymo, visiškai kitaip žiūrėjau į pasaulį, į gamtą, į vaikus ir net pačią mokyklą. Pradėjau išvelgti smulkmenas, ir jose pasislėpusį grožį. Net gerdama kavą, pradėjau mąstyti, kaip auga kavos pupelės ir kaip yra gaminama pati kava. Už šį gilinimąsi, tikrai didžiuojuosi savimi, nes visada į viską žiūrėdavau neapdairiai ir neatidžiai. Lauke buvo LABAI šalta, stovėjau stotelėje ir pajaučiau, jog nesu patenkinta žiema, sniegu ir šalčiu. Pykau, kad toks sezonas egzistuoja, galvoju apie pavasarį, žydinčius medelius, žydrą žydrą dangų. Galų gale tariu sau, - gana, nustoju pykti ir supratau, kad myliu pavasarį. Bevažiuodama autobusu, klausiausi muzikos ir pabandžiau įsivaizduoti savo, ar kito žmogaus gyvenimą be melodijos, ritmo ir muzikos garsų. Kas gi būtų, jeigu pasaulyje nebeliktų muzikos? Niekas negalėtų šokti, dainuoti ir tiesiog mėgautis. Girdėdami muzika, daugeliui žmonių patinka mąstyti, prisiminti smagius nutikimus, muzika sukelia jausmus. Todėl muzika, šį rytą, man sukėlė gerą jausmą, matant patį sniegą ir apsnigtus namų stogus. Nors prieš dešimt minučių, buvau sakiusi, jog pykstu ant žiemos, dabar jaučiau kokį grožį skleidžia žiema. Aš sustabdžiau muziką, ir įsitikinau, kad myliu žiemą.

Mokykloje buvau šiek tiek išsibalškiusi, nesusikaupiau, mintys buvo visai kituose smegenų stalčiukuose nei turėtų. Atsiskaitymai, testai, kontroliniai yra peilis paaugliams. Gal būna

ne taip jau ir sunku, bet mes visi tai perdaug sureikšminame. Iš tikro gal visi žmonės, o ypač aš visko prisigalvoju, perdedu, o tai trukdo siekti tikslų ir patikėti, kad ne visada realybė tokia baisi. Baigiasi pusmečiai. Jeigu apie sureikšminimą prakalbome, visi mokytojai, mokiniai ir tėvai, labai daug dėmesio skiria pažymiams. Bet ar jie iš tikro tiek daug duoda jaunimui? Mano manymu, tai tik skaičiai, kurie ar devintokui ar aštuntokui, viso gyvenimo nenulems. Taigi, pusmečio pabaigoje išvestas pažymys yra perdaug išskeltas. Jo didenybė pažymys, ypač pats aukščiausias dešimtukas tampa kaip koks viso gyvenimo tikslas, kurio nepasiekę, mokiniai, jaučiasi kvailai. Nenoriu gyventi taip, kad galvočiau, kad mokausi tik dėl pažymiavimo. Jeigu gyvensiu save įspraudusi tik į baimių stalčiukus, tai tuomet, kas atsitiks su mano laisve? Gal aš ją ignoruosiu? Tačiau, kaip šokiams reikėjo valios, taip ir mokslui reikia pastangų, o pažymiai, - jų buvo ir bus visokių. Supratau, negaliu savęs pažymiuoti, turiu kovoti su standartais, kurie veda į pražūtį. Jau pakankamai prisikentėjau, juk turiu jautrų poreikį pirmauti. Ir šis aklas lyderiavimas mane nuvedė į diskofortą, pirmiausia nukentėjo mano širdis. Joje stigo meilės. Ir aš pradėjau dusti. Oi kaip gerai, kad tai, ką parašiau, dar kartą perskaičiau. Nenoriu tokio gyvenimo, nepasiduosiu.

Išlipau iš savo pasaulio. Pradėjau stebėti žmones.

Bevažiudama autobusu į treniruotę, vis stebėjau, mano manymu penktokę mergaitę ir sėdintį šalia berniuką. Žvilgtelėdavau kaip jie bendrauja, patiko, kad berniukas sugeba prajuokinti mergaitę. Pagalvojau, kada žmogui tampa svarbi meilė, ir kada žmogus gali įsimylėti? O gal jam leidžiama pamilti bet kada? Ar yra tam tikras laikotarpis, kai tau duoda "leidimą"? Ir kas turėtų duoti tą leidimą? O ar tikrai įsimylėti reikalingas leidimas? Viena iš mano vertybių yra visu 100%, suprasti tikrąją meilę. Kad ir kaip tai juokingai skambėtų iš 15-metės lūpų, tačiau tikrai noriu žinoti kas tai yra? Ir kaip tai vyksta. Žiūrėdama į mergaitę autobuse, buvau įsitikinusi, kad jai berniuko skiriamas dėmesys patinka ir jų bendravimas mane privertė nusišypsoti. Diena buvo ypatingai saulėta ir kažkuo žavinga. Žiūrėdama į sniegą, net skaudėjo akis. Tokios šviesios dienos nebeprisimenu. Gal ji pasidarė šviesenė dėl to, kad galvojau apie meilę? Ir saulė apšvietusi sniegą, privertė dar labiau pamilti... Tik nežinau ką?

Vasario 5 diena, antradienis

Gripas. Jausmų ir klausimų pasaulis.

Sugrįžau. Buvau susirgusi. Gripas tiesiogine to žodžio prasme parklupdė mane ant kelių. Sausio 31 dieną, jaučiau, kad sergu, tačiau pareigos jausmas manyje, buvo kur kas didesnis, nei suvokimas apie savo sveikatą. Jaučiau, jog turėjau gana aukštą temperatūrą, bet vis tiek važiavau į treniruotę, o grįžusi, jaučiausi taip, kaip dar niekad neteko. Atrodo, jog liga mane visą būtų suviniojusi į kokoną ir ten laikę. Nuo ketvirtadienio iki antradienio pragulėjau lovoje, NIEKAM neturėjau jėgų. Po intensyvaus galvojimo pagaudavau save, esu išsekusi. Beje, šio dienoraščio rašymo vengiau. Bet, nepatikėsit dėl ko. O gi vėl, dėl nepasitikėjimo savimi. Tikrai nesu įsitikinusi, jog galėčiau kažką tokio rašyti, ir net pateikti savo sudėliotus sakinius kitiems. Bijau, jog atsiskleisiu ne tokia, kokia norėčiau, bijau, jog pamatysit mano tokią pusę, kurios nesiekiu jums parodyti. Ir man taip pasidarė įdomu, kaip žmonės kovoja su nepasitikėjimu savimi? Na, nebūtinai savimi, pavyzdžiui, jeigu žmogui yra sunku pasitikėti kitu, kaip jam gyventi? Kaip susirasti draugų? Mano manymu, draugystėje, santuokoje, net ir darbo susitarimuose, pasitikėjimas yra vienas iš prioritetų. Prisimenu, sergant, žiūrėjau serialą „YOU“ ir ten buvo sakoma: „Jeigu neturime pasitikėjimo, neturime nieko“. Ir apgalvojau, kaip žmonės „pamato“, jog galima pasitikėti žmogumi. Man pačiai, susipažinus su naujais žmonėmis, turi praeiti gana ilgas laiko tarpas, kad aš būčiau tvirtai įsitikinusi, jog tas žmogus yra nusipelnęs mano pasitikėjimo. Net ne kiekvienu savo draugu galiu pasitikėti. Taigi, kaip žmonės ima, ir pasitiki? Geriau pasijutusi, galėdavau daug galvoti, likti su savimi, apmąstyti dalykus, kuriems mano kasdienybėje tiesiog nebuvo laiko. Buvo gera. Jaučiausi kaip maža, penkerių metų mergaitė, kuri tiek daug norėjo visų išklausinėti, bet ją liūdino tas, jog į kai kuriuos klausimus, niekas neturi atsakymų. Bet užtai ir yra įdomu gyventi, kodėl gi neatradus šių atsakymų pačiai sau!

Beje šiandien pasijutau bejėgė. Mane šis jausmas žudo. Lyg priverstinai turėčiau nuleisti rankas. Esu pagalbos žmogus. Ir ypač jautri. Draugams ištiesti pagalbos ranką, stoviu pirma eilėje, tačiau yra situacijų, kai žmogui padėti negali. Beje būna sunku padėti, kai tiesiog nesupranti ką jis patiria. Pats nebuvai to išgyvenęs, ar bent keliais piršteliais prie to prisilietęs. Kai man nepavyksta išspręsti kokį matematinį uždavinį, ar gaminti valgyti, aš viską trenkiu ir nusiteikiu, jog negaliu to padaryti, tačiau kai reikia bent pabandyti suprasti draugą, aš stengiuosi tol, kol galiu. Kartais, pagalbos negali suteikti dėl to, nes viskas priklauso nuo pačio žmogaus, kuris prašo pagalbos.

Taip šiandien atsitiko su mano drauge. Jai buvo liūdna dėl tokio dalyko, kurio pakeisti tiesiog negalima. Aš supratau tą faktą, jog kitaip nei išklausymas ir buvimas šalia, aš nepadėsiu, o tai man reiškė priverstinai nuleistas rankas, o šis jausmas, man nepatinka. Tačiau pykdama dėl to, jog negaliu suteikti draugei pagalbos, sustojau, ir supratau, kad mano širdis gera, todėl tai mane priverė nusišypsoti.

Vasario 6 diena, trečiadienis

Lūžis. Man reikia žmonių

Jaučiuosi visiškai atskirta nuo pasaulio. Tūnojau namuose tik šešias dienas, o atrodo visą mėnesį. Vaikštau iš kambario į kambarį ir stengiuosi save vis kažkur padėti. Keistai nus-kambės, bet jau noriu į mokyklą. Galiu tvirtai sakyti, jog gerai jaučiuosi, bet mama vis bijo mane po ligos išleisti iš namų. Žinau, jog galima atkristi su stipriomis komplikacijomis, tačiau kiekviena minutė mano kambaryje, mane siutina. Atrodo visas mano butas mane pykina. Gerai jaustis ir sedėti namuose - tikrai ne vienas iš mylimiausių mano užsiemimų. Jeigu jau atrandu kur save pasodinti ir nuraminti, tai užtrunkdavo ilgiausiai valandą. Kai esu tokia veržli, ką veikti namuose? Iš kur gauti įdėjų gerai jaustis namuose, kai jau esi sveika ir gulinėjimas bei vaikšinėjimas tau „rauna stogą“.

Šiandien ypatingai daug žiūrėjau pro langą. Pastebėjau daug dalykų, į kuriuos besku-bėdama daryti pamokas, pavalgyti ir eiti miegot, tiesiog nepamatau. Vienu momentu, pajutau oro kvapą. Manau suprantot, kad tikrai išprotėjau, nes oras neturi kvapo. Tiesiog pasijaučiau būdama lauke. Žiūrėjau į dangų. Kad ir koks jis buvo apsiniaukęs, aš jį mylėjau. Man patiko, kaip kiekviena valanda jį pakeičia, kaip danguje esantys debesėliai su vėjo pagalba plaukia. Vienas iš mano mėgs-tamiausių užsiemimų vasarą yra gulėti ant žolės ir žiūrėti į dangų. Nežinau kuo tai mane žavi, bet tai mane pavogia labai ilgam laikui. Gyvenu tryliktame aukšte, taigi galiu tvirtai sakyti, jog matau viską. Žiūrėdama pro langą buvau pastebėjusi kaip žmonės visur skuba, tačiau šiandien, į tai atkrei-piau dėmesį labiausiai. Liūdniausia tai, jog skuba tikrai VISI. Mažas berniukas skuba parodyti drau-gui mašinėlę, kurią gavo dovanų, sekretorė skuba greičiau užpildyti popierius, senjorai skuba kuo greičiau nueiti į parduotuves kol nesutemo. Iš tikro laikas yra labai negailestingas. Negali jam pasi-teisinti, paaiškinti, kaip jį išvaistei. Tam tiesiog nėra pasiaiškinimo. Dažniausiai visus darbus nuke-liame rytojui arba kitai dienai. O kas bus, jeigu rytojaus nebeliks? Per skubėjimą, mes pametame

svarbiausius dalykus. Mes tiesiog tampame akli, ir nesugebame matyti akivaizdžių dalykų. Myliu laiką. Myliu kiekvieną savo gyvenimo minutę ir dėl nieko nesigailiu. Kaip sakiau, kad labai nemėgstu tokių dienų, kai jautiesi gerai, bet turi užsidaryti namuose, tačiau per šias dienas, galiu leisti sau, pabūti su savo mintimis, atsakyti į savo iškeltus klausimus, ir pamatyti tai, ko tiesiog per visą rutiną, neįstengiu matyti. O kad visi turėtų kelias tokias dieneles, ir galėtų pamatyti, kaip visur skuba ir bėga. Galvočiau, kad žmonėms būtų tiesiog paprasčiau gyventi. O gal žiūrint pro langą, lengviau pasidarė man?

Vasario 7 diena, ketvirtadienis

Ar aš bijau? Baimė irgi jausmas.

Aš vis dar namuose. Šiandien, jau prisipažinsiu, net apsiverčiau kaip pabodo matyti visą dieną tas pačias sienas, ir tuos pačius baldus. Prisimenu kaip laukdavau savaitgalių, norėdama tik vieno - pailsėti, o dabar noriu kuo greičiau ištrūkti iš namų. Šiandien pamąščiau, kiek daug žmogus turi baimių. Mintys apie baimes privertė mane parašyti senam draugui. Jį pažįstu nuo neatmenamų laikų. Tikrai. Jei pagalvoju apie kažkokį nutikimą, prisimenu, jog šis draugas būdavo kartu. Tačiau kaip dažniausiai draugams būna, mes nutolome. Mano manymu, kažkas vistiek turėjo atsitikti, bet tikrai neįsivaizduoju kas. Gal nauji, ne bendri draugai (tai mums būdavo labai keista), vyresnėse klasėse, didesnis užimtumas, popamokinės veiklos. Vis mažiau susitikdavome, mažiau leisdavom laiką kartu, ypatingai mažai bendravom per socialinius tinklus ir beje, retais atvejais susiskambindavome. Jis buvo labai artimas draugas. Nieko daugiau jam nejaučiau. Jis buvo mano geriausias draugas. Tikrai galiu tai teigti. Visada stengdavausi rasti jam laiko. Taip pat ir jis. Tačiau to laiko nebeužteko ir viskas tiesiog pranyko. Neturėdama ką veikti, pradėjau žiūrėti senas nuotraukas ir vaizdo įrašus. Prisiminiau šį draugą. Tikrai norėjau jam parašyti, pasiteirauti. Bijojau. O jeigu jis nebe toks koks buvo? O jei jis turi kitų draugų? Jeigu jis manęs neprisimena? Juokingai skamba šie klausimai apie tokį žmogų, su kuriuo leisdavai laiką kiekvieną dieną. Mane aplankė noras su juo susitikti, nes prisiminiau, kas yra ilgesys. Esu tikrai išsiilgusi bendravimo su draugu, praleistų smagių vasaros dienų, jo įdomaus charakterio. Tiesiog pasiilgau geriausio draugo, kurį kadaise turėjau. Taigi ir pradėjau galvoti apie savo baimes. Kiek daug mes visko bijome šiame pasaulyje. Baimė kitaip atrodyti. Baimė kažkam neįtikti. Baimė daryti tai, ką norime daryti. Šiuo dalyku pasipiktinusi, supratau kaip stipriai myliu laisvę. Pasirinkimo laisvę, mylėjimo laisvę, mados

laisvę ir visas kitas įmanomas laisves, kuriose renkiesi – TU. Nepatikėsit, bet bežiūrėdama nuotraukas, gavau draugo žinutę. Manau tai buvo tikrai ne sutapimas, o tik paskatinimas nebijoti.

Noriu pranešti, jog oficialiai myliu verkimą. Visi man visada sakydavo, jog verkdamą nieko nepakeisiu ir neišspręsiu problemų. Realiai tai yra tiesa, tačiau verkimas man padeda. Jis tiesiog man leidžia kelioms minutėms išsilaisvinti iš visos realybės. Aš tiesiog būnu su savo ašaromis viena. Nepatinka stereotipai, jog vaikinai negali verkti. NE. Verkti turime visi. Kad ir kiek laiko visas nuoskaudas, problemas ir liūdesį kauptumėme į savo kibirėlį, jis, vieną dieną, neišvengiamai vistiek bus perpildytas. Mes esame žmonės, kurie gali jausti. Ne, žmonės, kurie TURI jausti, bet žmonės, kurie gyvena jausdami. Myliu jausmus. Kiek jausmų mes patiriame per dieną? Kad ir nepasitenkinimo, pykčio, liūdesio ar kitų nelabai priimtinių širdžiai, yra vistiek jausmai, kuriuos visi ar vienaip ar kitaip jaučiame. Ir aš esu sudėta iš jausmų. Galvodama apie seną bičiulį, matydama jį nuotraukose, apmaščiau savo nesubrendimą ir norą susigrąžinti nerūpestingą vaikystę. Ir ko gi aš išsigandau? O gi pati savęs? Savęs, kad pasikeičiau, kad bijau būti suaugusi, bijau prisiimti atsakomybę.

Vasario 15 diena, penktadienis

Nuoskaudų stiklainėlis

Šoku daugiau negu valgau. Tikrai. Visą dieną praleidžiu studijoje. Nuo pat ryto iki vakaro. Ai, tiesa, nuo pačio ryto todėl, nes mano mokykloje paskelbtas karantinas. Ruošiamės konkursui. Kitą savaitgalį išvažiuojame į Latviją. Šiandien, tarp treniruočių buvo trijų valandų tarpas, taigi su draugėmis iš komandos nuėjome pavalgyti. Be galo daug kalbėjom. Apie viską. Mano mamymu, sporto šakos būrelio komanda turi būti vieninga, o tokie pasisėdėjimai, paplepėjimai, mus dar labiau suspaudžia į vieną tvirtą kumštį. Jaučiau šilumą ir tvirtumą. Iš draugių pasakojimų jaučiau skleidžiamą šilumą ir komandos tvirtumą. Buvo gera. Pradėjome kalbėti apie Dievą ir tikėjimą juo. Pokalbis apie tikėjimą nebuvo lengvas. Aš Dievu tikiu. Bet kaip tai perteikti kitiems, abejojantiems – negaliu paaiškinti. Esu įsitikinusi, kad Jis yra. Jis šalia visada ir visur. Jis mane myli, taip stipriai, kaip aš myliu Jį. Gana keista, jog neturiu Dievo įvaizdžio prieš akis. Nemanau, jog galiu įsivaizduoti ir spėlioti kaip Jis atrodo. O gal jis nematomas? Gal labai smulkus? O gal nežmoniškai didelis? Naktimis meldžiuosi. Prieš užmigdama, pasikalbu su Dievu apie savo praėjusią dieną, padėkoju už

viską, pamąstau, kas suteikė laimės, kas - nuvylė. Papasakoju kaip jaučiuosi, kas mane neramina. Man labai patinka su Dievu kalbėtis. Jaučiu, kad esu išgirsta. Ir nors negaunu konkrečių atsakymų į savo užduotus klausimus, aš gaunu išklausymą, ir kiekvieną dieną, man šis veiksmas, pokalbis su Dievu skleidžia „aiškumą“. Žinau, jog visi mes darome nuodėmes. Pasakome tai, ko iš tiesų nelabai norime pasakyti, padarome tai, ko, po to, ilgai gailimės. Tačiau, ar Dievas mus visus priima, ir mums atleidžia? Ar atleido Jis mano tėčiui, ar atleido ir suprato mano mamą? Ar supranta Jis mane? Jaučiu, taip, tačiau nemoku paaiškinti, tik jaučiu, tik miglotai teigiu, kad mano širdis rami. O gal tikrai ji rami? Juk tuomet, kam visos tos maldos, tie dėkojimai? Tos patirtys, tie šokinėjantys jausmai, tie naktiniai pokalbiai su Dievu, kurio įvaizdžiai labai migloti, suteikė man prasmės suvokti, kad esu globojama ir kažkas už tai mane veda per gyvenimą, per mano jaunystės pasivaikščiojimus, po jausmų pasaulį, po gelmes, kurios nėra suvokiamos. O gal aš įsimylėjau?

Vietoj pabaigos. Ar įmanoma atleisti?

Grįžusi iš treniruotės, priverčiau save galvoti apie mamą. Kaip ji po skyrybų išliko tokia rami ir stipri. Pati turiu labai didelę baimę, jog ateityje, ir man taip gali atsitikti. Mano mama šiuo metu daug šypsosi. Ji daro tai, kas jai patinka, kas jai suteikia laimės. Ji dirba puikų darbą, kurį atlieka su meile. Ji turi mane. Mylinčią, pašėlusią dukrą, kuri, kad ir kokia situacija būtų, stengiasi padėti.

Aš manau, kad mamytė tėčiui atleido. O tėvelis atleido mamai. Pradžioje, pykčio vienas kitam buvo neapsakomai daug, tačiau po truputį, jie „išpešė“ iš savęs nuoširdų atsiprašymą, atleido už viską, kas teikė blogus prisiminimus ir jausmus. Manau, ir aš turiu teisę atleisti. Atleidau jiems abiems už tai, jog turėjau pasirinkti, už tai, jog nebeturiu šeimos vakarienių, už tai, jog nei-name visi kartu į kito teatrą. Bet, manau, svarbiausia tai, kad abudu tėvelius, mamą ir tėtį myliu visa, savo maža, penkiolikmetės širdele. Jaučiu, suprantu, esu įsitikinusi, kad atleidome ir sudaužėme nuoskaudų stiklainėlį.

